

Sygn. akt II CSK 16/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku A. S., K. Ł. i A. Ł.

przy uczestnictwie B. C., M. E., N. D.-U., R. B. i M. H.

o zniesienie współwłasności i częściowy dział spadku,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 czerwca 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania M. H.

od postanowienia Sądu Okręgowego w P.

z dnia 19 czerwca 2012 r., sygn. akt XV Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego**
pozostawia Sądowi pierwszej instancji do rozstrzygnięcia
w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

UZASADNIENIE

Dokonywana w toku postępowania kasacyjnego ocena skarg kasacyjnych w ramach tzw. przedsądu ma na celu wybór takich spraw, które powinny zostać rozpoznane ze względu na interes publiczny. Rozwiązanie to łączy się ściśle z charakterem skargi kasacyjnej jako szczególnego środka zaskarżenia, uruchamianego jako środek prawny nadzwyczajny przede wszystkim w interesie ogólnym i ukierunkowanego – przynajmniej ze swego założenia – do rozpatrzenia wyłącznie kwestii prawnych (materiałnych i procesowych) związanych z orzeczeniem wydanym przez sąd drugiej instancji. Oznacza to przeto, że skarga kasacyjna nie otwiera przed stroną trzeciej instancji, której celem byłoby skorygowanie błędnego, w przekonaniu strony, zaskarżonego orzeczenia. W związku z tak ukształtowanym modelem zaskarżania prawomocnych orzeczeń, kodeks postępowania cywilnego ogranicza podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Tak więc, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ta ostatnia przesłanka ma na celu wyeliminowanie z obrotu orzeczeń rażąco sprzecznych z prawem.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powołał się na oczywistą zasadność skargi. Wywiódł, że sądy zaniechały przesłuchania w charakterze strony wnioskodawczyni dla ustalenia czy i od kiedy posiadała nieruchomość jak właściciel. Zaniechanie to, w ocenie skarżącego, doprowadziło do wadliwej kwalifikacji posiadania wnioskodawczyni, w zakresie przekraczającym jej udział we współwłasności, jako posiadania zależnego. Zaniechanie przesłuchania wnioskodawczyni mogło być, w okolicznościach sprawy, poczytane za uchybienie procesowe, jednakże nie uzasadniało ono wniosku o oczywistej zasadności skargi. Ustalenia co do charakteru posiadania zależnego wnioskodawczyni sądy dokonały na podstawie szeregu innych dowodów i tym samym kwestionowane zaniechanie nie uzasadnia wniosku, że w jego następstwie zaskarżone postanowienie w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa.

Oczywiste naruszenie rozumieć bowiem należy jako widoczną natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia SN z dnia 19 października 2012 r. II SK 11/12-niepubl., z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02 OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Taka sytuacja w sprawie nie występuje.

Podkreślić też należy, że skoro zgodnie z art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, to i o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie można wnioskować w odwołaniu do podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Tymczasem szereg argumentów powołanych przez skarżącego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz uzasadnieniu podstaw kasacyjnych wskazuje, że skarżący, w sposób pośredni, podważa ustalenia faktyczne rozstrzygnięcia.

Biorąc przeto pod uwagę powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 108 § 2 k.p.c. mając na względzie, że zaskarżone postanowienie, jako wstępne, nie kończy postępowania w sprawie.